

Wonderbare visvangst

Het verhaal gaat dat zo'n 2000 jaar geleden een aantal vissers na een nacht tevergeefs zwoegen 's morgens in alle vroegte zulk een massa vissen ving in hun netten dat deze dreigden te scheuren. Daarom wenkten ze hun maats in de andere boot om hen te komen helpen en vulden ze beide boten tot zinkens toe. Het verhaal kwam in mijn herinnering toen ik op een zonnige dag in de vakantieperiode door onze buurman, zijn dochter en vriend was uitgenodigd om mijn verjaardagscadeautje te verzilveren: een dagje zeevissen. En dat betekent: de avond tevoren vroeg onder de wol en in het holst van de nacht uit de veren. Eenmaal op de boot, vliegen de meeuwen en makrelen je letterlijk om de oren. Voor een sanitaire stop moet je stevig in de schoenen staan. En als je partner vegetarisch is, kan deze beter thuis van de zon blijven genieten. Een vers gebakken visje bij het avondmaal zat er niet meer in: niet omdat de boot gezonken was of de netten gescheurd, maar als je al zóveel vissen door de hand hebt laten gaan...*

In het holst van zaterdag- op zondagnacht loopt de wekker af: vier uur. Snel wassen en aankleden, want om vijf uur belt de buurman aan. Het is met de auto een dikke anderhalf rijden naar Neeltje Jans, waar de makreelboot om zeven uur vertrekt. Zo'n vijftientig sportvissers – vergezeld van manden, tonnen, koelboxen, tassen, hengels en allerlei andere visattributen – melden zich bij de bootsman en nemen alvast hun plaatsen aan de reling in. De meest dorstlustigen laven zich even later al aan een blikje bier. Mijn maag dreigt gelijk van streek te raken; maar dat idee blijkt later op de dag snel te wennen. Voorlopig houd ik het bij een bekertje koffie; het is al moeilijk genoeg om dat ongeschonden uit de kombuis mee op het dek te krijgen.

Ons geduld wordt nog ruim twee uur op de proef gesteld voordat we onze hengels voor de eerste keer mogen uitgooien: wat lekker is, haal je immers van ver en we zitten dan ook ruim 40 kilometer uit de kust. Eén keer claxonneren (scheepstoeteren?) door de schipper betekent 'hengel uitwerpen'; twee keer houdt in: hengel als de donder inhalen, want we gaan weer verder. De eerste track stelt teleur: slechts een handjevol makrelen aan de haak en een wirwar van verstrikte lijnen. De maats moeten er aan te pas komen om de boel te ontwarren. Even later – als de schipper de eerste meeuwenkolonie (teken van visrijk gebied) in de Belgische territoriale wateren heeft gevonden – klinken de eerste hoera's: met vier, vijf, zes makrelen aan de pater nosters lijkt het wonder zich te gaan voltrekken. En dat allemaal zonder aas!

Tien minuten later: de scheepstoeter klinkt opnieuw en de pater nosters zinken weer tot op de bodem. Een beetje schudden en de slachtoffers komen weer boven water, spartelend op het dek waar ze uit hun benarde positie worden bevrijd. Manden, koelboxen en tonnen vullen zich langzaam met zeevruchten. Het ziet er toch allemaal een beetje anders uit dan wanneer je een gerookte makreel in de viskraam koopt en mee naar huis neemt. Maar ja, een malse biefstuk groeit ook niet aan de bomen en een lekkere kipsaté pluk je ook niet zomaar uit de grond, nietwaar? Met windkracht 3 en volop zon heb je natuurlijk geen zuidwester nodig om je staande te houden. Maar de deining is toch groter dan ik aanvankelijk dacht en mijn maag voelt zich er even niet plezierig bij. "Eten, meneer, al is het maar een beetje. En naar de horizon blijven kijken, bezig blijven en niet gaan liggen" is het devies van de bootsman. Makkelijk praten; maar wie denkt er nou aan eten?!

Op de terugvaart begint het Grote Slachten. Opnieuw wordt mijn maag op de proef gesteld, wanneer van enige honderden makrelen de koppen en ingewanden met

enkele messcherpe halen van de rest worden gescheiden en overboord gegooid. De meeuwen zijn ons dankbaar voor dit zondagse menu. Nadat ze ons eerder op de dag de weg gewezen hebben, krijgen ze nu hun welverdiende beloning. Boter bij de vis, lijken ze te krijsen.

Land in zicht, en in de verte zien we bosjes strandaanbidders liggen te zonnen, omfloerst door badhuisjes en strandpaviljoens. Ongetwijfeld staat daar vers gebakken makreel op het menu. Maar de maag is inmiddels weer wat tot rust gekomen en het is tijd voor een boterham met ham, bekertje sap en een banaan. Daags tevoren meegenomen van de bakker, de slager en de groenteman. Mét een blikje garnalen, voor het geval de makrelen onverhoopt niet zouden bijten. Maar voor zo'n wonderbare visvangst bleek dat een overbodige luxe te zijn.

** Het verhaal is te vinden in het evangelie van Lucas 5, 1-11.*